

sulla peäle tulli, olli koi jo wäljas, nenda
et totter tedda wägga hõõre ärraselletas, ja
ni pea kui ta tedda näggi, olli ta kõhhe
temma kallal tedda omma kotti toppimas,
et teine kui sea põrsas ta käes kiskendas.
Ja kui ta tedda kotti sisse olli sanud, sid-
dus ta sedda kotti peält kinni, ja wiskas
tedda kottiga tükkis jõkke, tagga-järrel hui-
des, //Maab nähha, kas nüüd enam lähhad
kõndima.// — ja nüüd jooksis ta emman-
dale kullutama, mis olli sündind.

Emmand moistles kõhhe ärra, et se ta
mees olli, ja tõttas ni paljo kui tal ihho
hingele olli, tedda lasta wälja tombada. Kas
ta se armo pärrast sündis, woi et ta was-
tamist kartis, sedda teab jälle agga se, kes
meie süddame pohja sisse näab. Agga kui
Kamut wäljatombati, tullid need teised kaks
ka mäele, ja nüüd ollid seal ühhe forraga
kolm Namat pitkali maas. Ei sedda im-
met moistnud ükski ärra, kui emmand, sest
seal ümberkaudu ei teadnud ükski weel mid-
dagi Namo wendadest kui se sel. Ka olli

se emmand kõhhe tohter ja welskret senna
lasnud kutsuda, ja need arstisid neid keik
kolm jälle ellama. Sest ni pea kui Namo
kõt sai lahti seutud, hakkas ta kõhhe liikuma
— ja need teised kaks, kes seal keldris,
näha ja janno pärrast hakkand wina jo-
ma, ja sedda wägga liaste wotnud, said
wee sees nago wina kustutust, ja se pid-
das hinge neile.

Kui nad nüüd keik kolmekeste jälle jal-
kul ollid, widi neid Nae-hone peäle, ja
Namo emmand räkis seal keik ülles. Ag-
ga kui Namo tundis, et se üllem Põr-
meister wihhaste temma peäle watis, ja
sest kartma loi, keritas ta enmast omma
wendade wahhele, nenda kui ta lapse põl-
wes jo teinud, ja nüüd ei teadnud ükski
enam, kes se üks, ehk kes se teine olli, et
emmand issegi ei woinud otsust anda. Kut-
suti siis ka sedda totrit ette. Agga kui se
omma kottiga tulli, ja need kolm massa-
jalga näggi, tahtis ta neid keik omma kotti